

Naročnina za Avstro-Ogrsko; 1/4 leta K 5; 1/2 leta K 10; za celo leto K 20. — Posamezna številka 40 v. — Uredništvo in upravništvo Ljubljana, Stari trg št. 19.

Štev. 21.

V Ljubljani, v sredo 22. maja 1918.

Leto V.

Avstrijsko vojaštvo na Francoskem.

Avstro-ogrsko težko topništvo se vozi preko zavzetega francoskega mesteca.

E. G. Brat.

Beg za milijoni.

Roman Slovenca Amerikanca.

42. nadaljevanje.

Pristav je bil očitno dober človek. Počasi si je gladil svoje dolge rumene brke, gledal žalostno nekam v daljo, kimal z glavo,

resnica. Če ne bo hujšega, kot tukaj pasti lenobo, ni da bi se pritoževal. Zunaj je mraz, tu sem na gorkem; čas mi poteče tu le ceneje, in če mi pošlje pristav res nekaj knjig, ne bom godrnjal makar prav do pomladi. Medtem pa se lahko zgodi, da se Heganovi bakrovi papirji lepo dvignejo, in jaz nato takoj odfrčim naravnost zopet domov k svoji ženki. Pri stricu je Polly

mu je umrla mlada, brata so mu odgnali v sibirsko katorgo, a ko se je izkazalo, da je popolnoma nedolžen, je medtem že umrl na sušici. Sam je na ysem svetu, brez otrok, brez sorodnikov, vedno žalosten, zamišljen in molčeč. Z nikomur ne občuje, opravlja najvestneje svojo službo in bere, bere, bere neprestano, menda noč in dan... Zato pa mi je Vladimir Nikolajevič dejal: „Na, nesi mu katalog! Knjige ljubi — to pomenja, da ni hudoben človek. — In tako sem ti prinesel ta katalog, da si izbereš, pa čaja, sladkorja in to skledico. Trikrat na dan lahko piješ čaj, čitaš knjige in spiš... O, videl boš, kako hitro ti minejo meseci — leta! Le prvi dnevi so strašni — neznosni. Potem pa se človek navadi vsega; jaz, ki sem tukaj že tretje leto, si niti ne želim več odtod.“

„Tudi ti si videti dober človek,“ je dejal Jack in ogledoval jetnika, krepkega starčka skoraj čisto belih las.

Ta pa je zamajal glavo, povetil oči in zamahnil z roko:

„Ne, velik grešnik sem pred Gospodom, in če se pokorim do svoje smrti, ne izbrišem svojega dolga! — Pustiva to! Izberi knjige, potem se vrnem po katalog.“

In kakor bi ga preganjala težka vest, se je urno okrenil ter ostavil celico. Jack pa je listal po katalogu: izbral si je Cervantesovega „Dona Quichota“. Bil je francoski prevod z ilustracijami.

„Cervantes ga je spisal v ječi,“ si je mislil Jack, „jaz ga prečitam v ječi.“

In ko se je vrnil starši, mu je povedal kakšne knjige si želi.

„O, izvrstno!“ se je razveselil starši. „Sam je še nisem čital, kajpada, saj ne znam francoski čitati. Toda to vem: kdorkoli jo je čital, je pozabil nase, na ves svet, na vse bridkosti in žalosti ter se je smejal... smejal... ah, toli srečno se je smejal, da sem se moral smejati še jaz z njim! Prav dobro si izvolil, tako ti rečem.“

Avstro-ogrška vojna na zahodni fronti: poveljnik našega zbora poroča po prihodu na novo bojišče.

zavzdihnil globoko, potem pa je zinil zopet z naporom:

„Saj je mogoče, da se vam godi res krivica. Vsak dan zapiram toliko ljudi, da je gotovo med njimi tudi kak nedolžen človek. Ah, vem, težko je življenje... Toda ukaz imam: zapreti vas moram. Vprašam pa izrečno, kaj naj se zgodi z vami in kaj je dognala preiskava...“

„Dajte mi vsaj samotno celico in knjig, — knjig, da ne poginem od dolgega časa!“ je prosil Jack nevoljen.

„Tudi knjig dobite,“ je pritrdil dobrosrčni pristav. „In lastno hrano, če želite. Toda potrpite in — idite, idite!“

Lepo se je zahvalil Jack in odšel s staršim, ki ga je odvedel s seboj. Po strmih vrtničastih stopnicah sta stopala višje in višje po šestnadstropnem poslopju, preko železnih galerij in hodnikov. Sobica je bila poleg sobice, nad vsako druga številka, vsaka vrata z železnimi zapahi in malim zamreženim okencem. Povsod pazniki, policaji, orožniki, vojaki.

In Jack je dobil samotno celico št. 170.

Starši mu je še naročal, naj si celico vsak dan temeljito sam osnaži, naj ne išče z nikomur nikakih zvez in naj si ne vtihotaplja nikakih časopisov in knjig, nato ga je zaklenil in odšel.

„Prišel sem torej vendar zopet v luknjo!“ si je dejal Jack in sedel na klop. „Bilo bi menda pametneje, če bi bil ostal v tistem brlogu, kamor me je zapeljal lažnivi izvoščik! Tako pa sem zašel le z dežja pod kap... Ampak — kdo ve, čemu je tako prav? V hotolu ‚Dagmar‘ stikajo za revolucionarnimi socijalisti, ki trosijo opozicionalne letake; ondi pa so morda zalotili prave pravcate ruske anarhiste, ki fabricirajo mesto papirnih letakov pristne bombe. Zaradi letakov so me le zaprli, zaradi bomb bi me pa gotovo kar brž brž obesili. He, nič, obupati, Jack! ‚Kar Bog stori, vse prav stori‘, so nas včasih učili. In bržčas je

dobro spravljena, jaz pa sem pred Doddom tukajle v varnejšem zavetju kot v Abrahamovem naročju. Eh, le nikar razburjati se!“

In kmalu nato se je vrnil starši ter mu je prinesel debel, silno umazan in ogoljen

Del avstro-ogrške težke artilerije vozi sovražniku vzeto blago v prednje vrste zapadne fronte.

zaznamek knjig, ki so redkim čitanja sposobnim jetnikom v jetnišnici na razpolago.

„Ej, pa je res dober človek gospod pristav!“ se je razveselil Jack ter začel listati po katalogu.

„Angel v človeku, tako ti rečem!“ je pritrdil starši. „Dušo bi dal, če bi mogel in smel. Vsi ga ljubimo. Nesrečen človek je Vladimir Nikolajevič: lepa, vesela žena

Pograbil je katalog in izginil.

Na hodniku pa se je razlegal krik:

„Kipjatok! Kipjatok! Od celice do celice je stopal paznik in kričal to besedo, ki je veselo razburjala vso jetnišnico. Raznašali so vrelo vodo za čaj. Za vsakimi duricami je stal jetnik s svojo kovinasto posodico in nestrpno čakal, da mu jo napolnijo skozi lino.“

Tudi Jack je pograbil svojo skodelo in in čakal, da je začul klic „Kipjatok!“ pred njegovimi durmi.

Nato si je priredil čaj. In ko je popil štiri čaše, se je počutil tako dobro, da je veselo koračil iz kota v kot ter si žvižgal poredno ameriško pesmico.

trpimo pač vsi! Saj veš: nikamor se ne mudi ruski policiji . . .“

„A kaj so odgovorili, ko ste vprašali zaradi mene?“

„Nič. Saj ne vedo ničesar. Kaj naj odgovore? Ničesar niso našli, a priznati nočejo, da so se zmotili; zato se ne ukrene nič.“

„A kako? Naj li ostanem tu brez vzroka morda do svoje smrti? Bržčas so name čisto

Jack je prebil že toliko različnih ječ, da mu niti ruska ni mogla ubiti volje in humora. Veselo se je krohotal nad filistrskimi modrostmi Sanche Panse, koliko sličnosti je čutil v sebi z blagim vitezom vedno rožnate romantike, Donom Quixotom. Cervantesov debeli roman mu je nudil popolno uteho preko vseh jetniških težkoč in neprijetnosti. Svojo trdno voljo je pojeklenil z odrekanjem, s potrpljenjem in molkom. Zavedal se je, da more zmagati le, če prezira vse nezgode in sovražnosti usode ter če utrdi svoj značaj tako, da ga ne spravi iz ravnotežja nobena krivičnost in nobena nasilnost. Zato se ni niti razburjal, niti žalostil, nego je hladnokrvno zaupal, da je čisto prav tako, kakor je, ter da mora postati kmalu zopet dosti boljše, če že ne prav dobro.

Tako je bil vedno miren, pokoren in poslušen. Čedil je vsak dan z vso vestnostjo sam svojo celico ter bil do pomočnika, kadar je prišel nadzirat ječe, uljuden, do paznikov prijazen in do staršega lju-bezniv in šaljiv. Zato so ga imeli vsi radi ali vsaj mrziti ga ni imel nihče povoda.

Vsak dan je smel iti na izprehod. Skozi špalir paznikov je tekel po dolgem temnem hodniku na dvorišče, obdano ob vseh štirih straneh od štiri- in petnastropnih jetniških poslopij. Zdelo se mu je, kakor da bega po ogromnem zabojju, čegar pokrov tvori nebo, vedno oblačno, megleno in neprijazno.

Žalostno, mračno je rusko zimsko nebo ob Njevi. A Jack se niti zato ni razburjal, nego je mislil na Puškina, ki je pel o peterburškem podnebjju:

„naše sjevernoje ljeto
karikatura južnih zim.“

Če pa je rusko poletje tako, kakšna more biti šele zima! — Jack je bil torej zadovoljen, da je smel vsaj eno uro na dan tekati po dvorišču, vedno v krogu, desetkrat na desno, desetkrat na levo, brez ustavljanja,

Naši vojaki pregledujejo transport angleških ujetnikov, gredočih v zaledje.

XXV. Blage ruske duše.

Minil je mesec februar, a Jack je sedel še vedno v petrograjski jetnišnici. Nihče ni vprašal po njem, nikamor ga niso klicali, nikjer pogrešali. Kakor bi bili popolnoma pozabili nanj. Daleč, daleč za njim je bila njegova svoboda. Kadar se je spomnil na njo, ga je v srcu zbolelo; začel je misliti na bodočnost, a zameglilo se mu je v glavi. Ničesar na svetu ni ljubil tako, kakor svojo svobodo, — a glej, vendar živi tu, živi brez solnca, brez zraka, v umazanosti, med tatovi, razbojniki in morilci, ki jih je človeška družba bruhnila iz svoje srede, in sam je kakor izobčenec, pozabljenec, živ pokopanec.

Toda: nič obupavati! Ne udajmo se! Dež za solncem mora biti, za veseljem žalost priti! Kolo usode se vrti neprestano; enkrat te pritisne navzdol, a kmalu te dvigne zopet navzgor. Kdor samega sebe ne izgubi, ni izgubljen, kdor se sam ne pokoplje, on vstane zopet in zmaga! Zato nobene slabosti. Tam zunaj je ni še nikoli nihče videl na njem; in tudi tukaj, na dnu življenja, naj je ne vidi nihče! Človek tu zmimikruje, res, prilagodi se novemu osredju, nekako privadi se na zunaj in stopi na znotraj. Tudi to je dobro. Človek je kakor žival; navadi se najboljšega in najslabšega, da se mu zdi, kakor bi ne bilo nikdar drugače ter mora ostati vedno tako.

Parkrat se je dal odpeljati v pisarno pred pristava. „Kaj bo z menoj?“ ga je vprašal. „Kdaj bodo gotovi s preiskavo? Kdaj me zaslišijo?“

Pristav je otožno povešal glavo, gladil svoje dolge rumene brke, zajecal in zavzdihnil in skomizgnil z ramo.

„Ničesar ne vem, dragec!“ je odgovoril z naporom. „Ali ti je dolgčas pri nas? O, tudi meni je strašno dolgčas. Pusto in prazno je to naše življenje, sivo kakor meglen deževen dan, enolično kakor morje, žalostno kakor puščava . . . Potrpi, dragec,

pozabili in se me ne spomnijo nikoli več!“

„Morda se ti posreči, da se rešiš kmalu — morda ne. Kdo ve! Težko je . . . A pri nas, saj veš, pri nas je vse mogoče . . .“

„Torej resnično, celo umreti bi mogel

Avstrijska vojna na zahodu: Pogreb padlega avstrijskega vojaka na Francoskem.

človek tu pri vas?“ se je nehote zgrozil Jack, A kaj bi se zgodilo potem?“

„Potem? Nič posebnega. Truplo bi dal obpeljati na pokopališče, tukajle v tole knjigo bi pa pri tvojemu imenu naslikal s črnilom debel križec z daevom smrti. S tem bi bilo vse odpravljeno. Vsak teden se zgodi, da koga zagrebejo, a po njem ne vpraša nihče več.“

urno, ker zelo mrz je bilo. Vselej se je znova rad vračal v svojo toplo celico v zabavno družbo viteza suhljate postave, tolstega njegovega oprode in bedaste njune Dulcineje Toboške.

(Dalje prih.)

Cesar Karl I. na Primorskem: Šolska mladina v Buji pozdravlja našega vladarja.

Praznik Češke. Jugoslovani v Pragi.

V dneh od 15.—18. maja je slavil češki narod v neizkaljeni edinosti, brez ozira na razlike strank, svetovnega naziranja in stanov, svoj najlepši, najpomembnejši praznik — 50 letnico, odkar je bil položen temeljni kamen za češko narodno gledišče. Vsa Libušina prestolnica se je odela v praznično oblačilo. Vse mesto je bilo v zastavah čeških narodnih barv. Okna narodnih hiš vsa okrašena, dekleta v pestrih narodnih nošah so oživiljale sliko svečanostnega razpoloženja. Vsi slovanski narodi monarhije so si podali v bratski iskrenosti roko o priliki velikega kulturnega slavlja Češke. Pa ne samo slovanski narodi. Pod vodstvom južnotirolskega poslanca dr. Concija je došlo v Prago tudi 17 Italijanov. Nič ne more narodov bolj zblížati, kakor skupna žalost, nič ni zblížalo češkega in italijanskega naroda bolj, kakor nasilje in persekucije, izvršene nad obema narodoma.

Na svojem potovanju preko Primorske poizveduje cesar Karel po prehranjevalnih razmerah in drugih potrebah naroda.

Cesar Karel v Istri: Možje in žene izmed naroda odkrito in brez strahu prednašajo vladarju svoje prošnje.

Vihar navdušenja je prevzel tisočglave množice, ki so prišle iz vseh delov Češke in Moravske. Prišli so dalje Slovaki s svojim pesnikom Zvezdoslavom, da pokažejo, da se čutijo s Čehi eno. Poljaki so poslali svoje najodličnejše politične in kulturne bojevnike iz vseh poljskih zemelj. Besede, ki so jih govorili v Pragi zastopniki poljskega naroda, so pokazale dovolj jasno, kakšno razpoloženje vlada med Poljaki. Največ pa je bilo Jugoslovánov. Kakor brat k bratu je prišel jugoslovanski narod k češkemu. In prav bratovsko, z živo, iskreno ljubeznijo, z globokim razumevanjem je bil sprejet. Saj smo si v skupnem trpljenju okrepili prijateljske vezi. Češki in jugoslovanski narod se zavedata, da morata stati kot branika severnega in južnega slovanstva, zato je v njiju živa zavest bratovske skupnosti in dolžnosti, da se kulturno, gospodarsko in politično vzajemno podpirata in izpopolnjujeta. Svojo državo hočemo! to je klic obeh narodov.

Prišli so Slovenci, Hrvatje in Srbi. Zastopane so bile po številnih zastopnikih Ercegbosna, banovina, Dalmacija in Istra. Posebno častno so bili zastopani Slovenci iz vseh slovenskih pokrajin. Bela Ljubljana je poslala približno 70 zastopnikov. Prišli so

zastopniki Štajerske, približno 60 po številu, ter sedem koroških Slovencev pod vodstvom urednika Fr. Smodeja ter zastopniki iz Slovenije. Slavlja so se udeležile vse pomembnejše slovenske politične stranke in vsa važnejša slovenska kulturna društva in korporacije po svojih zastopnikih. Vožnja v Prago je bila velik zmagoslavni pohod. Na Dunaju je pozdravil v hotelu Astoria jugoslovanske goste posl. František Stanek, ki jih je spremljal skupno s poslancem Tomaskom na poti v Prago. Prvi Slovenci so prispeli v Prago že v ponedeljek in torek. Večina je prispela šele v sredo s ponočnim brzovlakom. Na poti je češko ljudstvo viharno pozdravljalo jugoslovanske goste. V Taboru je pozdravil Jugoslovane mestni zastop. Zahvalil se je za pozdrav zagrebški župan dr. Srkulj. Češke dame so obsipavale vlak s cvetjem. V Pragi, je pričakovala na kolodvoru vlak tisočglava množica. Manifestacije so trajale vso noč.

17. maja zjutraj se je vršilo v veliki dvorani produktivne borze zborovanje socialistov in socialnih demokratov. Nad 4000 oseb se je udeležilo tega zborovanja, nad 10.000 pa jih ni našlo prostora v dvorani.

Za češ. socialiste je govoril urednik Spatny, za Poljake posl. Moraczewski, za Hrvate in Srbe Šmitran iz Sarajeva, za Slovence Ant. Kristan.

Vrhunec slavnostnih prireditev je bilo sijajno zborovanje v Pantheonu češ. muzeja Zadonele so fanfare iz Smetanove opere »Libuša« Pevci so zapeli. Zborovanje je otvoril dr. Karel Kramař. S prisrčnimi besedami

je pozdravil vse došle goste. Spominjal se je, da se vrši proslava 50 letnice Narodnega divadla baš v dneh, ko se naj raztrga Češka na kose vsled političnega nasilja kratkovidne vlade. Toda Čehi se bojujejo dalje za svoje pravice. Nato je opisoval govornik zgodovino in razvoj češkega gledišča. Ko se je l. 1868. polagal ob Valtavi temeljni kamen Narodnega divadla, se je to slavilo kot vstajenje češ-

kega naroda, vstajenje umetniškega in kulturnega življenja, a tudi vstajenje češkega narodnega in državno-pravnega programa. Sledili so potem politično temni dnevi za češ. narod. Nikdar pa niso Čehi obupali, nikdar niso omagali v borbi za svoje pravice, za svojo kulturno, narodno in gospodarsko samostojnost... Naša slovanska Praga bo zopet zablestela v kraljevskem sijaju in bo zopet predstaviteljica svobodnega in slavnega češkega naroda... Gromovito pritrjevanje je stresalo granitne stene Pantheona, na Vavlavskem trgu pa je kakor grmenje odgovarjala volja češkega naroda. Govorili so potem še češki zgodovinski pisatelj Al. Jirasek, Slovak Zvezdoslav, poljski pisatelj Kasprovicz in ital. drž. poslanec Conci. V imenu slovenskega naroda je govoril župan naše prestolice dr. Ivan Tavčar, ki je končal svoj govor, z besedami: »Mi z juga prihajamo k zlati materi Pragi, kakor prihaja romar v sveto Meko! In kadar prihajamo semkaj, občutimo prav globoko, koliko ste nam bratje Čehi s svojo kulturo že pomagali! Češka kultura je na jugu faktor, ki mogočno vpliva na naše duše in kmalu pride čas, ko bo slovenska duša podobna češki duši, kakor sta si podobna dvojčka med sabo. Mi smo najzvestejši zaveznik svojemu češkemu bratu, pa smo tudi češkemu narodu verni, pazljivi in, smelo rečem, zelo talentirani učenci. V teh časih, ko se nam zaznanja, da hočejo iz naših kosti, iz naših mrtvaških glav graditi nemški most preko naše zemlje, do našega jugoslovanskega morja, prihajamo k Vam, dasi nismo tako plemeniti kot ste Vi sami, ali avksiliariji bomo, ki storimo brezpogojno svojo dolžnost! Nekdaj so zahajali v bitko vitezi, ki so bili z železno verigo

Ukročen mlad orel, tovariš naših vojakov na jožnotirolski fronti.

Majski ljudski tabor dne 1. maja t. l. v čeških Budjevicah. Po vsej Češki, Moravski in na Dunaju so priredili češki delavci 1. maja velike slavnosti. Združili sta se socialdemokratska in narodno-socialna stranka v skupno češ. socialno stranko.

prikovani eden na drugega. Taka železna veriga veže sedaj vitežki narod češki z narodom z juga, tako da pademo, če ste padli Vi, a tudi mi zmagamo, če ste zmagali Vi! Zmaga pa je gotova, ker že skoraj živimo v časih, ko pravi Jugoslovan ponosno sam o sebi: Nihil bohemicum a me alienum esse puto! (Nič češkega mi ni tuje).

Za ljublj. županom so govorili še za-

Narodnega divadla zbrani češko-slovaški, jugoslovanski in poljski časnikarji so se sestali v času, ko je divja, krvava svetovna vojna med starimi državami provzročila potrebo svet na novo organizirati na podlagi samoodločbe narodov. Izjavljamo, da bomo zahtevali in zastopali enodušnost naših narodov, da se njih delovanje med seboj izpopolni, da se bomo mogli skupno obraniti

gočni manifestaciji slovanske ideje in slovanske pobratimije. Konec, nikakor nepričakovan vsem onim, ki poznajo zagrizenost in strah avstrijskega nemštva pred Slovani. Vlada je po že končanem slavlju, namreč 18. maja, prepovedala vse nadaljnje slavnosti, gosti so se morali raziti in izhajanje čeških »Narodnih Listov«, največjega češ. dnevnika je ustavljeno. Mi vstajamo, a njih je strah!

Iz Albanije: Kako suše Albanci pridelani svoj tobak.

grebski župan Srkulj, dalje bivši predsednik bosanskega sabora Vojeslav Šola, češ. pisatelj Krejčí in posl. Staněk. Slavnostno, nad tri ure trajajoče zborovanje je zaključila husitska pesem. Na Vaclavskem trgu pa je zaorila iz deset- in desetisoč grl vznešena himna: »Kde domov muj«.

Po shodu v Pantheonu so tisočglave množice spremljale slovanske goste do hotela »U zlate husy«. Razvil se je zmagoslaven pohod po mestu. Slovanskim gostom so prirejali Čehi prisrčne ovacije. Raz balkon hotela so govorili množici razni govorniki.

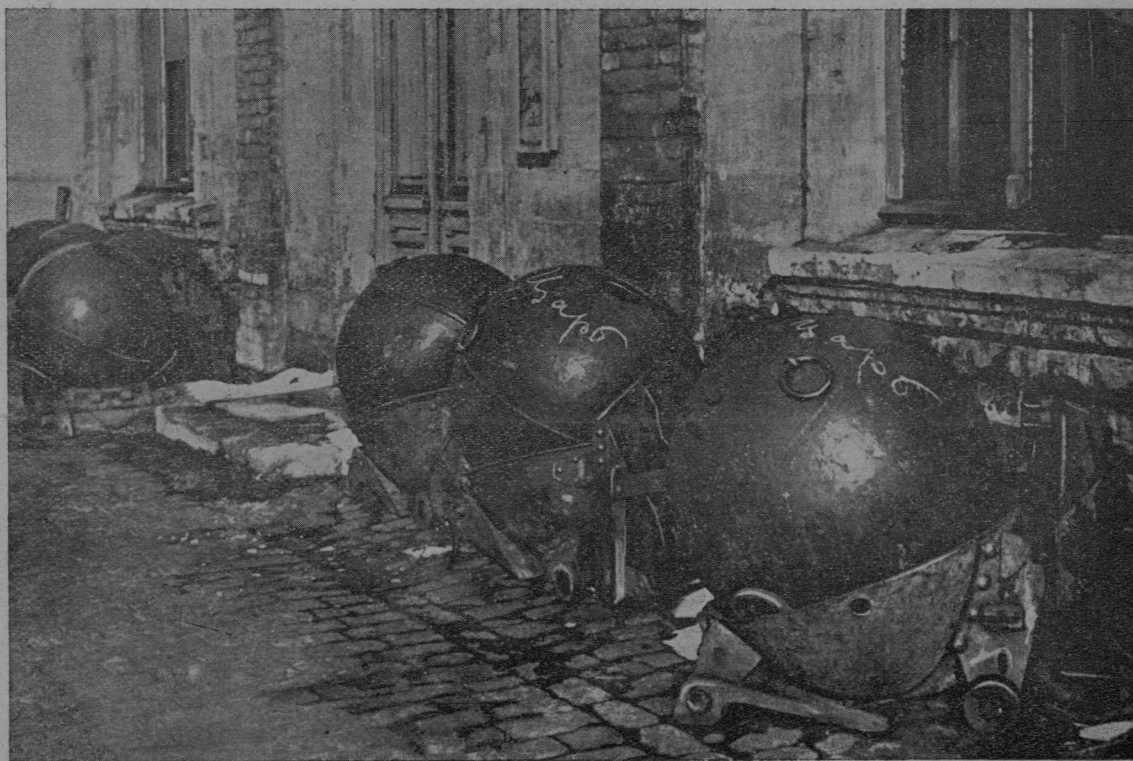
Zvečer so se vršile v vseh praških čeških gledališčih slavnostne predstave. V Narodnem divadlu se je predstavljala Smetanova veličastna opera »Libuša«. V Riegrovih vrtovih, na Žofinu, na Petřine pa so se vršile tega dne ljudske slavnosti. Po končani slavnostni predstavi »Libuše« je bil na Vaclavskem namesti še nepričakovano uprozorjeni ljudski tabor. O polnoči so še govorili govorniki z balkona hotela »U zlate husy«.

Naslednjega dne se je vršilo dopoldne v reprezentančni hiši politično zborovanje, ki ga je otvoril predsednik dr. Kramář. Nastopila je cela vrsta govornikov; za Slovence sta govorila bivši župan Iv. Hribar in urednik »Mira« vikar Smodej. Hkratu pa je imelo slovansko ženstvo svoj kongres. Za Slovenke so govorile ga. Franja dr. Tavčarjeva, gdč. Karla Modičeva ter gdč. Cilka Krekova. Kongres slovanskih žen je sklenil resolucijo, ki izreka popolno razumevanje kulturnega in narodnostnega pomena te slavnosti ter obljublja, da hočejo žene češko-slovaškega, jugoslovanskega in poljskega naroda roko v roki s svojimi možmi podpirati svoj narod v borbi za boljše bodočnost, za svobodo in pravičnost ter za bratstvo in za državno pravno neodvisnost.

Popoldne, v petek, je bilo zborovanje slovanskih časnikarjev. . . . Brez debate je bila izrečena sledeča prisega:

V Pragi povodom slavnosti 50letnice

napadov, naperjenih proti našim narodom, in da se bomo skupno borili proti vsem naklepom in gledali s popolnim zaupanjem v bodočnost. Vse kar imamo in kar znamo, vse naše zmožnosti žrtvujemo bodoči usodi

Ruske mine, polovljene v odeški luki: Napis na njih se čita „Car“!

naših narodov in dosegi državne enotnosti češko-slovaškega naroda, državne enotnosti jugoslovanskega naroda in države enotnega poljskega naroda.

Končale so se prelepe, vsakemu zavednemu Slovanu nepozabne slavnosti v Pragi s »Slavnostnim večerom« v »Obecnem domu«, pri katerem so sodelovali najodličnejši češki umetniki. Pa še drug konec je sledil mo-

»Ja, ljuba gospa, iz tega jajca bi se mogel izleči petelin, za katerega bi dobila 40 kron!«

Med prijateljcami. »Ali bi bila rada princezinja?« — »O ne!« — Zakaj pa ne?« — »Zato ne, ker bi bilo potem napisano v vsakem koledarju, koliko sem stara!«

Jugoslavija.

Jugoslovanski shod na Bizeljskem, ki se je vršil dne 12. t. m. je bil pravi slovensko-hrvatski tabor. Ljudstvo je prišlo na shod z vsega Posavja, v sijajnem številu so prišli manifestirati tudi bratje z onstran Sotle. Hrvatskim poslancem iz Zagreba vladni zastopnik na shodu ni dovolil govoriti. Govorili pa so zastopniki dalmatinskih Hrvatov, ki niso hrvatski državljani ter jim vlada govora ni mogla prepovedati. V imenu hrvatskih visokošolcev je gospodična Ilesičeva podarila krasen šopek dr. Korošcu, glavnemu govorniku, ki ga je množica navdušeno pozdravljala. Istotako so bili sprejeti z velikanskimi ovacijami tudi poslanca dr. Jankovič in dr. Benkovič ter drugi govorniki. Število zborovalcev se ceni na 6000. Dokaz, kako je prodrila jugoslovanska ideja v vse sloje in vnela vsa srca. Naprej za svobodo!

Za kratek čas.

Trije vzroki. Predsednik pevskega društva: »Gospoda, predlagam, da našega dragega člana Čuka za vedno oprostimo plačevanja članarine. Prvič je Čuk zaradi svojega dobrega glasu izborna moč našega zbora, drugič nam izredno marljivo pridobiva novih članov in tretjič — članarine pa itak ne plačuje!«

Na trgu. »Da se ne sramujete, zahtevati za jajce 80 vinarjev!«

Zamaške nove in stare,

kupi vsako množino,

Ljubljanska industrija probkovih zamaškov

JELAČIN & KO. LJUBLJANA

Za zopetno obratovanje zaradi vojne ustavljene okrožne opekarne s stroji, z dvema okrožnima pečema za izdelavo zidne in zarezne opeke, se za

tako j išče

opekarski mojster,

ki naj si sam preskrbi žgalce, vkladalce in odvalce. — Ponudbe z navedbo zahtevane plače ob prostem stanovanju, kurjavi in razsvetljavi, pri čemer se tudi zagotavlja preskrbitev živil, je nasloviti na Emila Tönniesa v Ljubljani. —

Sprejme se skupina (partija)

dobrih zidarjev

proti dobri plači in zagotovitvi preskrbitev živil. — Ponudbe na G. Tönnies, stavbno podjetje, Ljubljana.

Vsaka gospa

naj čita mojo zanimivo navodilo o modernem

negovanju prsi.Uspešen svet pri pomanjkanju in opešanju obilnosti! — Pišite zaupno **IDI KRAUSE, Presburg, (Ogrsko) Schanzstrasse št. 2. Abt. 95.** — Ne stane nič.**Zajamčen uspeh!**

Tisoče zahvalnih pisem za vpogled na razpolago!

Bujno lepo oprsje!

dobite če rabite

med. dr. A. Rixovo prsno kremo

jamčeno neškodljivo. Za vsako starost hiter, zanesljiv uspeh. — Znanja ra'a. Pušica za poskušnjo K 5.—, velika pušica, ki zadostuje za uspeh K 10.—, Kosm. Dr. A. Rix preparati, Dunaj IX., Laklerergasse 6/0. Razpošilja se strogo diskretno. Zalogi v Ljubljani: Parfumerija A. Kanc in drogerija „Adrija“; v Mariboru: Schutzengel Apoth.; Apoth. „Mariahilf“ und Parf. Wolfram.

IVAN JAX in SIN

Ljubljana, Dunajska cesta 17

priporoča svojo bogato zalogo

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev in strojev za pletenje (Strickmaschinen).

Brezplačen pouk v vezenju. Tovarna v Lincu ustanov. l. 1877.

Zahtevajte cenik, ki ga dobite brezplačno in poštine prosto.

Žveplo za sode

razpošilja po poštne povzetju kg 36 K.

F. A. Krepek, Maribor ob Dravi, Bismarkstr. 19.

Vsakovrstne **SLAMNIKE**, slamnate torbice (cekarje), predpražnike, slamnate čevlje (šolne) priporočam gospodom trgovcem za obila naročila.

FRANC CERAR, tovarna slamnikov

— v Stobu, pošta Domžale pri Ljubljani. —

PEGE.

Popolnoma neškodljivo, znamenito, od zdravnikov preizkušeno, po navodilih vseučil. profesorja dr. Hagerja skrbno sestavljeno sredstvo, s katerim je mogoče v najkrajšem času odstraniti pege z obraza, je edino postavno zavarov. „Santo“ krem.

Ta izdelek je bil dolgo časa preizkušán in njegove sestavine vedno izmenjavane, dokler se ni doseglo učinka, da polt obraza že po drugem in tretjem natretnju postane bela in vsak temen madež (pega) ter vsi izpuščaji popolnoma izginejo. Pri daljši uporabi je mogoče pričarati krasno rožasto barvo, tako da je mogoče ta krem tudi za obraz brez peg uporabiti z krasnim uspehom.

Nekaj res popolnejšega in docela neškodljivega sploh ne obstoja. Najboljši kosmatični izdelek.

Cena „Santo“ kremu proti pegam je K 5.—, s poštino 95 vin. več. Navodilo je priloženo.

Ker se vsak dober izdelek ponareja, prosimo, da pazite na besedo „Santo“.

Vsakemu „Santo“ kremu je brezplačno priložen vzorec pudra.

Po pošti razpošilja brez navedbe vsebine — če se denar naprej vpošlje (tudi v znakah) ali pa proti povzetju — tvrdka J. Kukla, Praga, Perlova ulica št. 73.

Gorica F. BATJEL Ljubljana

Stolna ulica št. 2-4. Stari trg št. 28.

Trgovina in mehanična delavnica.

Moška in ženska dvokolesa še s staro pnevmatiko šivalni in pisalni stroji, gramofoni, električne žepne svetilke. **Najboljše baterije.**

— Posebno nizke cene so za preprodajalce. —

Zavarovanja poljskih pridelkov**proti škodi po toči**

sprejema pod ugodnimi pogoji in po nizkih stavih

gernalni zastop c. kr. priv. avstr. zavarovalne družbe „DUNAV“

v Ljubljani, Šelenburgova ulica 3.

Pojasnila zastonj in poštine prosto. Zglasite se pravočasno!

Pošteni posredovalci se sprejmejo.

Restavracija „pri Maliču“

Ljubljana, Šelenburgova ulica št. 7

pod Jadransko banko.

Točijo se priznana **DOBRA VINA.**Za zborovanja, seje, shode na razpolago velika separatna soba. Za mnogobrojen obisk se slav. občinstvu priporoča velespoštovanjem **STANKO JESENKO.****Kmetska posojilnica**

r. z. z n. z.

obrestuje hranilne vloge po

Hranilnih vlog nad 30 milijonov. Popolnoma varno

4 1 0
4 4 0**Ljubljanske okolice**

v Ljubljani

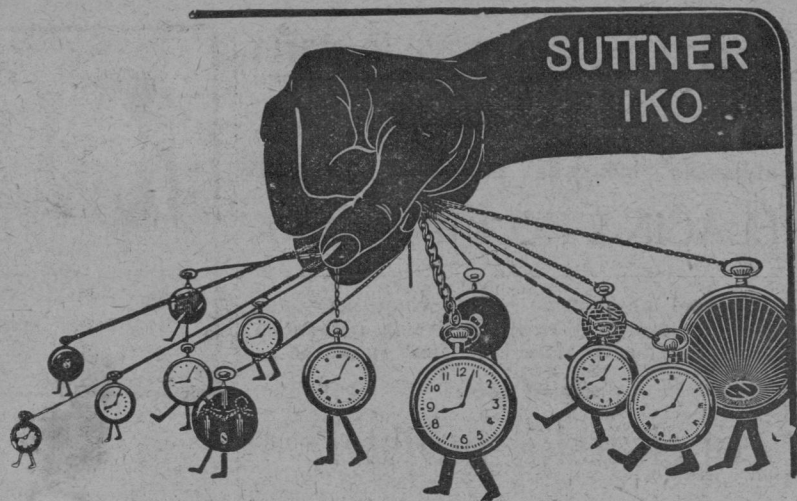
brez vsakršnega odbitka.

naložen denar. Rezervni zaklad: nad milijon kron.

*** ** **

Dobro
,IKO,
uro

vsak občuduje in zaželi, kajti ona je

mojstrsko delo urarske umetnosti!

Razpošilja se po povzetju. — Neugajajoče zamenjam!

Velika izbira ur, verižic, pristanov, lepotičja, daril itd. v velikem

krasnem ceniku,

katerega zahtevajte zastoj in poštnine prosto

Vse ure so natančno preizkušene.

Lasni protokolirana tovarna ur v Švici.

Kovinate ure po K 22.— 26.—
32.— 40.— 60.—

Srebrne ure po K 48.— 54.—
60.— 70.— 90.— 100.—

Kovinate verižice . . po K 2.— 3.—
4.— 6.— 10.—

Usnjate verižice po K 1.60 2.80
4.80

Lastna znamka „IKO“ svetovnoznan.

Svetovna razpošiljalnica

H. Suttner ^{samo} v Ljubljani števil. 5

Nobene podružnice. Svetovnoznan radi razpošiljanja dobrih ur. Nobene podružnice.

Priporoča se

:: umetna knjigoveznica ::

IVAN JAKOPIČ

=== LJUBLJANA. ===

Kislo vodo, vino

:: in sadjevec ::

razpošilja

A. Oset, p. Guštanj, Koroško.

Kupim vse vrste zamaške,
=== steklenice in sode. ===

Josip Jug,

pleskarski in slikarski mojster
Ljubljana, Rimska cesta št. 16

se priporoča cenj. občinstvu za vsa v
to stroko spadajoča dela. Jamčim, da
:: delam samo s pristnim firnežem. ::

=== Solidna in točna postrežba. ===

=== Mazilo za lase ===
varstvena znamka Netopir

napravi g. Ana Križaj v Spodnji Šiški v Kolodvorski ulici št. 200 ali pa v trafiki pri farni cerkvi. V 3 tednih zrastejo najlepše lase. Lončki po 5 in 6 K. Pošilja se tudi po pošti če se denar naprej pošlje. Izborno sredstvo za rast las — Za gotovost se jamči. — Zadostuje steklenica. — Spričevala na razpolago.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

Rezervni fond okroglo 2,000.000 kron.

STRITARJEVA ULICA ST. 2.

:: Delniška glavnica 10,000.000 kron. ::

Podružnice v Splitu, Celovcu, Sarajevu, Gorici
(t. č. v Ljubljani) in Celju.

Sprejema vloge na vložne knjižice in na tekoči račun
ter jih obrestuje najugodneje.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

4% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.